

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

Warszawa, dnia 18 kwietnia 2011 r.

dr Wojciech R. Wiewiórowski

DOLiS/DEC-309/11

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 5, art. 12 pkt 2, art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) w zw. z art. 5 ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o ochronie danych osobowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2010, Nr 229, poz. 1497) oraz w zw. z art. 159 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. 2004, Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.), po rozpoznaniu wniosku Pana S.Ć., reprezentowanego przez Pana W.G., radcę prawnego z Kancelarii Radców Prawnych D Sp. J. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 29 grudnia 2010 r. (znak: DOLiS/DEC-1406/10/51429, 51432) odmawiającą uwzględnienia wniosku w sprawie skargi Pana S.Ć., reprezentowanego przez radcę prawnego W.G. o nakazanie U Sp. z o.o. udostępnienia imienia, nazwiska oraz adresu abonenta, któremu w dniu [...] maja 2010 r. przypisano nr IP: [...],

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek Pana S.Ć. (zwanego dalej Skarżącym), reprezentowanego przez Pana W.G., radcę prawnego z Kancelarii Radców Prawnych D Sp. J. o nakazanie U Sp. z o.o. (zwaną dalej Spółką) udostępnienia imienia, nazwiska oraz adresu abonenta, któremu w dniu [...] maja 2010 r. przypisano nr IP: [...]. W przedmiotowym piśmie pełnomocnik Skarżącego wskazał, iż na forum internetowym [...] w dniu [...] maja 2010 r. o godzinie [...] został umieszczony wpis, który w jego ocenie naraził Skarżącego

cyt. „na utratę zaufania konieczną do sprawowania funkcji V-ce Prezesa Zarządu Spółki K S.A. – czym popełnił przestępstwo zniesławienia za pomocą środków masowego komunikowania”. Wskazał również, iż przez przedmiotowy wpis na forum doszło do naruszenia dóbr osobistych Skarżącego. Wobec powyższego, celem ustalenia danych osoby podejrzanej o popełnienie przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego, jak również celem dochodzenia roszczeń na drodze cywilnej, po ustaleniu numeru IP komputera, z którego dokonano przedmiotowego wpisu, pełnomocnik Skarżącego pismem z dnia [...] maja 2010 r. wystąpił do Spółki o udostępnienie danych w zakresie imienia, nazwiska i adresu abonenta, który w dniu [...] maja 2010 r. o godzinie [...] łączył się z siecią internet z przyznanego mu numeru IP [...]. Wskazano, iż w odpowiedzi na powyższy wniosek Spółka pismem z dnia [...] czerwca 2010 r. odmówiła podania żądanych danych, powołując się na tajemnicę telekomunikacyjną.

Pismem z dnia [...] września 2010 r. Spółka wyjaśniła, iż przetwarza żądane przez Skarżącego dane na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, zgodnie z łączącą strony umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Wskazano ponadto, iż pełnomocnik Skarżącego przedmiotowy wniosek uzasadnił powołując się na art. 159 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. 2004, Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.) oraz art. 29 ustawy, natomiast w ocenie Spółki żaden z powyższych przepisów nie zwalnia jej z obowiązku zachowania tajemnicy telekomunikacyjnej oraz nie uprawnia do udostępnienia danych osobowych klienta Spółki. Wskazano, iż art. 29 ustawy o ochronie danych osobowych pozostawia swobodę oceny przesłanek, rozpatrzenie wniosku i podjęcie decyzji co do udostępnienia danych administratorowi danych, a w niniejszym przypadku – w ocenie Spółki – nie zostały spełnione przesłanki, które w sposób nie budzący wątpliwości uzasadniałyby udostępnienie danych, dlatego też odmówiono udostępnienia żądanych danych osobowych.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w dniu 29 grudnia 2010 r. wydał decyzję odmawiającą uwzględnienia wniosku Skarżącego (znak: DOLiS/DEC-1406/10/51429, 51432).

W ustawowym terminie pełnomocnik Skarżącego złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej ww. decyzją. W uzasadnieniu ww. wniosku wskazał, iż interpretacja przepisów ustawy o ochronie danych osobowych oraz ustawy Prawo telekomunikacyjne dokonana przez Generalnego Inspektora jest błędna, przy czym powołał się na brzmienie art. 159 ustawy Prawo telekomunikacyjne oraz art. 23 ust. 1 pkt 2 i 5 ustawy o ochronie danych, podkreślając niezbędną przetwarzania danych dla spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Podniósł przy tym, iż ww. ustawy cyt. „nie pozostają w sprzeczności, a więc bezzasadnym jest rozstrzygnięcie ich wzajemnej relacji (w tym rozważanie która z ustaw stanowi *lex specialis*, a która *lex generalis*)”.

Po powtórny raz rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora z dnia 29 grudnia 2010 r. (znak: DOLiS/DEC-1406/10/51429, 51432) jest prawidłowe i Generalny Inspektor podtrzymuje swoje stanowisko. Pełnomocnik Skarżącego bowiem nie przedstawił w swoim wniosku argumentów, które mogłyby stanowić podstawę do zmiany rozstrzygnięcia.

Na wstępie podkreślić należy – mając na uwadze argumenty podniesione we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy – iż wniosek Skarżącego rozpatrywany był w oparciu o art. 29 ustawy, nie zaś art. 23 ust. 1 ustawy. Nadmienić należy, że na mocy art. 1 pkt 7 ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o ochronie danych osobowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 229, poz. 1497) omawiany art. 29 ustawy został uchylony. Jednocześnie jednak art. 5 powołanej ustawy nakazuje, aby do postępowań wszczętych i niezakończonych na podstawie ustawy o ochronie danych osobowych, przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej, stosować przepisy dotychczasowe - a zatem także obowiązujący dotychczas art. 29 ustawy. Zgodnie z ww. art. 29 ustawy, w przypadku udostępniania danych osobowych w celach innych niż włączenie do zbioru, administrator danych udostępnia posiadane w zbiorze dane osobom lub podmiotom uprawnionym do ich otrzymania na mocy przepisów prawa (ust. 1). Dane osobowe, z wyłączeniem danych, o których mowa w art. 27 ust. 1, mogą być także udostępnione w celach innych niż włączenie do zbioru, innym osobom i podmiotom niż wymienione w ust. 1, jeżeli w sposób wiarygodny uzasadnią potrzebę posiadania tych danych, a ich udostępnienie nie naruszy praw i wolności osób, których dane dotyczą (ust. 2). Dane osobowe udostępnia się na piśmie, umotywowany wniosek, chyba że przepis innej ustawy stanowi inaczej. Wniosek powinien zawierać informacje umożliwiające wyszukanie w zbiorze żądanych danych osobowych oraz wskazywać ich zakres i przeznaczenie (ust. 3). Udostępnione dane osobowe można wykorzystać wyłącznie zgodnie z przeznaczeniem, dla którego zostały udostępnione (ust. 4).

Mając na uwadze fakt, iż wnioskowane przez Skarżącego dane osobowe stanowią tajemnicę telekomunikacyjną w rozumieniu przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne, niedopuszczalnym jest ich udostępnienie w trybie art. 29 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych. Udostępnieniu przedmiotowych danych w tym trybie sprzeciwiają się zarówno ww. przepisy dotyczące tajemnicy telekomunikacyjnej, jak również art. 5 ustawy o ochronie danych osobowych. W ocenie organu Spółka słusznie – powołując się na powyższe – odmówiła ich udostępnienia, bowiem udostępnienie wnioskowanych danych mogłoby prowadzić do naruszenia tajemnicy telekomunikacyjnej, do przestrzegania której Spółka jest zobowiązana. Art. 159 ust. 1 ustawy Prawo telekomunikacyjne wyraźnie stanowi, iż tajemnica komunikowania się w sieciach telekomunikacyjnych, zwana dalej „tajemnicą telekomunikacyjną”, obejmuje: 1) dane dotyczące użytkownika; 2) treść

indywidualnych komunikatów; 3) dane transmisyjne, które oznaczają dane przetwarzane dla celów przekazywania komunikatów w sieciach telekomunikacyjnych lub naliczania opłat za usługi telekomunikacyjne, w tym dane lokalizacyjne, które oznaczają wszelkie dane przetwarzane w sieci telekomunikacyjnej wskazujące położenie geograficzne urządzenia końcowego użytkownika publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych; 4) dane o lokalizacji, które oznaczają dane lokalizacyjne wykraczające poza dane niezbędne do transmisji komunikatu lub wystawienia rachunku; 5) dane o próbach uzyskania połączenia między zakończeniami sieci, w tym dane o nieudanych próbach połączeń, oznaczających połączenia między telekomunikacyjnymi urządzeniami końcowymi lub zakończeniami sieci, które zostały zestawione i nie zostały odebrane przez użytkownika końcowego lub nastąpiło przerwanie zestawianych połączeń. Zgodnie natomiast z ust. 2 ww. przepisu zakazane jest zapoznawanie się, utrwalanie, przechowywanie, przekazywanie lub inne wykorzystywanie treści lub danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną przez osoby inne niż nadawca i odbiorca komunikatu, chyba że: 1) będzie to przedmiotem usługi lub będzie to niezbędne do jej wykonania; 2) nastąpi za zgodą nadawcy lub odbiorcy, których dane te dotyczą; 3) dokonanie tych czynności jest niezbędne w celu rejestrowania komunikatów i związanych z nimi danych transmisyjnych, stosowanego w zgodnej z prawem praktyce handlowej dla celów zapewnienia dowodów transakcji handlowej lub celów łączności w działalności handlowej; 4) będzie to konieczne z innych powodów przewidzianych ustawą lub przepisami odrębnymi. Zgodnie z art. 161 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego z zastrzeżeniem ust. 2, treści lub dane objęte tajemnicą telekomunikacyjną mogą być zbierane, utrwalane, przechowywane, opracowywane, zmieniane, usuwane lub udostępniane tylko wówczas, gdy czynności te, zwane dalej „przetwarzaniem”, dotyczą usługi świadczonej użytkownikowi albo są niezbędne do jej wykonania. Przetwarzanie w innych celach jest dopuszczalne jedynie na podstawie przepisów ustawowych.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie zaszły żadne przesłanki uprawniające lub zobowiązujące Spółkę do udostępnienia danych osobowych objętych tajemnicą telekomunikacyjną, w szczególności nie będzie miała tu zastosowania żadna z przesłanek określonych w art. 159 ust. 2 ustawy Prawo telekomunikacyjne, gdyż przepis ten jest *lex specialis* względem art. 29 ustawy o ochronie danych osobowych. Ww. art. 29 ust. 2 ustawy stanowi, że dane osobowe, z wyłączeniem danych, o których mowa w art. 27 ust. 1, mogą być udostępnione w celach innych niż włączenie do zbioru, innym osobom i podmiotom niż wymienione w ust. 1, jeżeli w sposób wiarygodny uzasadnią potrzebę posiadania tych danych, a ich udostępnienie nie naruszy praw i wolności osób, których dane dotyczą. Zatem z powyższego wynika, iż na podstawie art. 29 ust. 2 mogą być udostępnione dane, co nie jest równoznaczne z obowiązkiem ich udostępnienia przez administratora danych. Natomiast art. 159 ust. 2 pkt 4 ustawy Prawo telekomunikacyjne stanowi o konieczności ich udostępnienia, wynikającej z powodów przewidzianych ustawą (tj. ustawą Prawo telekomunikacyjne) lub przepisami odrębnymi. Zatem możliwość udostępnienia określonych danych na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy nie jest równoznaczna z koniecznością ich udostępnienia, o której mowa jako o wyjątku dopuszczającym naruszenie tajemnicy telekomunikacyjnej. Przepis art. 29 ustawy nie jest bowiem „przepisem odrębnym”, o którym mowa w przepisie, zezwalającym na przetwarzanie danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną. Z przepisu tego nie wynika bowiem „konieczność” przetwarzania danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną, a w niniejszej sprawie wnioskowane dane są właśnie nią objęte. Dlatego też z uwagi na istnienie tajemnicy telekomunikacyjnej i art. 5 ustawy nie jest możliwe nakazanie udostępnienia tych danych na rzecz Skarżącego. Powyższe byłoby możliwe dopiero po spełnieniu co najmniej jednej z przesłanek określonych w art. 159 ust. 2 lub 161 ust. 1 prawa telekomunikacyjnego.

Błędne jest również stanowisko pełnomocnika Skarżącego, iż w odniesieniu do ustawy o ochronie danych osobowych oraz ustawy Prawo telekomunikacyjne cyt. „bezzasadnym jest rozstrzygnięcie ich wzajemnej relacji (w tym rozważanie która z ustaw stanowi *lex specialis*, a która *lex generalis*)”. Zgodnie bowiem z art. 5 ustawy, jeżeli przepisy odrębnych ustaw, które odnoszą się do przetwarzania danych, przewidują dalej idącą ich ochronę, niż wynika to z niniejszej ustawy, stosuje się przepisy tych ustaw. Powyższe stanowisko znajduje poparcie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 stycznia 2009 r., sygn. I OSK 174/2008, cyt.: „przepisy ustawy - Prawo telekomunikacyjne wyłączają stosowanie ustawy o ochronie danych osobowych tylko w zakresie, w jakim przewidują dalej idącą ochronę danych osobowych od tej jaka została zagwarantowana tą ostatnią ustawą”.

Mając na uwadze powyższe uznać należy, że powołane przepisy art. 159 ust. 2 i 3 oraz art. 161 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego przewidują dalej idącą ochronę danych osobowych, o których mowa w art. 159 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego, niż art. 29 ust. 2 ustawy – zezwalając na ich udostępnianie podmiotowi innemu niż nadawca czy odbiorca komunikatu jedynie w sytuacji

istnienia wyraźnego ustawowego upoważnienia w tym zakresie. W takiej natomiast sytuacji, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 5 ustawy, zastosowanie znajdują przepisy przewidujące dalej idącą ochronę danych osobowych.

Zatem na tej podstawie należało odmówić uwzględnienia wniosku, gdyż brak jest podstaw do nakazania udostępnienia żądanych danych, o co wnosił pełnomocnik Skarżącego.

Po dokonaniu ponownej analizy rozpatrywanej sprawy stwierdzić należy, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w decyzji z dnia 29 grudnia 2010 r. (znak: DOLiS/DEC-1406/10/51429, 51432).

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, w związku z art. 13 § 2 oraz art. 53 § 1 i 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (na adres: ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).